

Arrest

nr. 73 623 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing is genomen naar aanleiding van een aanvraag, door verzoeker ingediend op 26 juni 2009, om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.06.2009 bij onze diensten werd ingediend door :

Naam aanvrager: M.A. (R.R.: ...) geboren te T. op (...)
Ook gekend als M.A. geboren te T. op (...)
Ook gekend als A.M. geboren te T. (...)
Nationaliteit: Iran
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. :

Dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 5 van de wet van 15 september 2006.

Dat het Grondwettelijk hof eveneens stelt in haar arrest nr 193/2009 dd 26.11.2009 dat een dergelijk onderzoek naar medische zorgen in het land van herkomst vereist dat betrokkene zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld (B.5.2.) [...] Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. (B.5.3.) Doch betrokkene laat in huidig verzoekschrift na om zijn identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen. Bijgevolg is in huidig verzoekschrift een gebrek aan "enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld." Dat betrokkene in de aanvulling op de initiële 9ter aanvraag wel een identiteitskaart voegt. Maar het bewijs van identiteit dient bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegd te worden. Identiteitsbewijzen die later bij de aanvraag worden gevoegd, worden niet door onze diensten aanvaard.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 september 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid

meegedeeld op 20 september 2011

wordt aan M.A.

geboren te T. (Iran) op (...)

van Iraanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 23/10/201

(datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje en Zweden (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (wet15dec80-art.7,a1.1,2°)

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel dat door verzoeker wordt uiteengezet luidt als volgt :

4.1.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat het bestuur zich tevens zorgvuldig en redelijk dient te gedragen.

4.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat niet voldaan zou zijn aan de identiteitsverplichting, ook al werd door de verzoeker zoals de Dienst Vreemdelingenzaken tegelijkertijd in de bestreden beslissing dient toe te geven zijn identiteitskaart bezorgd.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel dat de aanwezigheid van een identiteitskaart op het ogenblik van het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing van geen tel is aangezien de identiteitskaart naar de mening van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds bij de aanvraag had dienen toegevoegd te worden-Dat de identiteitskaart ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing wel aanwezig was, telt voor de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg niet.

"Dat betrokkene in de aanvulling op de initiële 9ter aanvraag wel een identiteitskaart voegt. Maar het bewijs van identiteit dient bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegd te worden.

4.1.2.1.

De beslissing verwondert terecht aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken dient toe te geven dat de eisende partij zijn identiteitskaart en vertaling wel degelijk bezorgde en deze stukken derhalve aanwezig waren ten tijde van het nemen van de beslissing van (on)ontvankelijkheid !!

Derhalve was aan de documentaire verplichting wel degelijk voldaan.

4.1.2.2.

De bestreden beslissing snijdt verder geen hout omdat de doelstelling van de wetgever is dat er zekerheid bestaat omtrent de identiteit van de verzoeker.

In tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dient de documentaire verplichting beoordeeld te worden aan de hand van de documenten die aanwezig zijn op het moment dat de onontvankelijkheidsbeslissing genomen wordt én niet op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend. Het zou trouwens hoogst onredelijk zijn vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken om meer dan 2 jaar na

de aanvraag plots te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is omdat een identiteitskaart niet bij de oorspronkelijke aanvraag aanwezig was, terwijl de vereiste identiteitsdocumenten wel aanwezig waren op het tijdstip van de genomen beslissing.

De houding van de Dienst Vreemdelingenzaken is inderdaad hoogt onredelijk omdat de verzoeker veiligheidshalve de identiteitskaart én vertaling (nogmaals) bezorgde op datum van 2 juli 2010, terwijl de bestreden beslissing slechts 14 maanden later werd genomen.

4.1.3.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen tijde alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De beslissing is niet nuttig te noemen omdat er door de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing WEL DEGELIJK aanvaard wordt dat de eisende partij zijn identiteitskaart én vertaling bezorgd had én deze aanwezig waren in het administratief dossier ten tijde van het nemen van de beslissing.

Derhalve was de Dienst Vreemdelingenzaken in de mogelijkheid om de identiteit van de verzoeker te verifiëren.

Besluit

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid schendt dan ook op onredelijke wijze de interpretatie van de documentaire verplichting aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken zelf bevestigt dat de identiteitskaart én de vertaling reeds lange tijd in hun bezit waren.

4.2.4.

De voormelde schendingen volstaan ruimschoots om de vernietiging te rechtvaardigen."

2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, doch laat na uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen met de voeten worden getreden. Deze middelonderdelen zijn onontvankelijk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De thans bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat

de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die een vrijstelling zou toelaten, en dat de betrokkene bij wijze van aanvulling wel degelijk een identiteitskaart voorlegde, maar dat die niet wordt aanvaard omdat het bewijs van identiteit bij de oorspronkelijke aanvraag moet worden gevoegd. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt, onder verwijzing naar artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van diezelfde wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is derhalve niet aangetoond.

2.1.4. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker, wat de motiveringsplicht betreft, doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hij is het namelijk niet eens met het gegeven dat de verwerende partij een later dan bij de initiële aanvraag bijgebrachte identiteitskaart niet aanvaardt en om die reden de aanvraag onontvankelijk bevindt. Aan deze grief verbindt hij voorts een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en dit allemaal in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ten slotte wordt de verwerende partij nog een manifeste beoordelingsfout verweten.

2.1.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 9ter

§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
 4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

2.1.6. Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren, onder meer wanneer, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat. Uit de voormelde bepaling blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet, zoals verzoeker ten onrechte stelt, dat “de documentaire verplichting beoordeeld (dient) te worden aan de hand van de documenten die aanwezig zijn op het moment dat de ontvankelijkheidsbeslissing genomen wordt en niet op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351)

2.1.7. Verzoeker betwist niet dat hij, toen hij zijn aanvraag indiende, niet voldeed aan de bepaling luidens dewelke hij zijn identiteit moest aantonen op de voorziene wijze. De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en met respect voor de hierboven geciteerde toepasselijke bepalingen besluiten dat de aanvraag onontvankelijk moest worden bevonden. Dat de bestreden beslissing pas geruime tijd nadat de ontbrekende stukken werden bijgebracht werd genomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat ze niet waren gevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.1.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Uit de voorgaande analyse blijkt dat op geen enkele wijze een schending van de voormelde beginselen is aangetoond.

2.1.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt :

“4.2.1.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet (waarin ook het verzoek tot afgifte van een bijlage 13 vervat zit), dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché [E.V.] maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

4.2.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.2.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

‘...Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 “elektronische handtekening” : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2 “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet: a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden; d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord,”

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

4.2.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

‘La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d’un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l’infini le graphisme d’une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l’identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n’a pas plus de valeur qu’une simple photocopie.” (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

4.2.5.

a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden;

b). Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

De administratieve beslissing dd. 12/09/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

‘Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.’ (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV— 18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

2.2.2. Onder verwijzing naar hetgeen reeds sub 2.1.2. werd gesteld, dient het middel onontvankelijk te worden bevonden in de mate waarin verzoeker een schending van “het algemeen beginsel van behoorlijk beheer” aanvoert, nu de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en verzoeker hieromtrent geen enkele toelichting verschaft.

2.2.3. Verzoeker is in essentie van mening dat de bestreden beslissing is genomen met schending van een substantiële vormvereiste omdat de handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder hetwelk de beslissing onbestaande is en er *in casu* een handgeschreven handtekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing ontbreekt, er enkel een ingescande handtekening figureert op de bestreden beslissing, een ingescande handtekening in principe door eenieder kan worden geplaatst en een ingescande handtekening niet toelaat na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en welke zijn hoedanigheid is. Het gaat volgens de verzoekende partij om een substantiële vormvereiste.

2.1.3.2. De tweede bestreden beslissing werd manueel ondertekend. Verzoekers middel moet derhalve worden geacht enkel tegen de eerste bestreden beslissing te zijn gericht. Onderaan deze beslissing wordt gesteld: *“Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. [E.V.] attaché.”*

De bevoegdheid op zich van attaché E.V. wordt niet betwist door verzoeker. Hij meent evenwel dat niet vaststaat dat de bestreden beslissing effectief door attaché E.V. werd genomen omdat de handtekening op deze beslissing slechts ingescand werd.

De eerste vraag die zich stelt is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft immers in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling manueel dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet bevat niet zulk een bepaling dient te bevatten (RvS 30 september 2008, nr. 186.670). Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekennen.

Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar.

De bevoegdheden van de minister of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de Vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden geregeld in het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft.

Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing.

De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechneken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* en dat dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is. (RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er nogmaals benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een

elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt de stelling van de verwerende partij die in de nota verwijst naar de specifieke beveiligingen die voorzien zijn in het Evibel-systeem met betrekking tot de gescande handtekening niet dat, *in casu*, de ingescande handtekening van attaché E.V. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché E.V. zelf, daar zij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Hij verliest tevens uit het oog dat de verwerende partij bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché E.V. genomen is en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché E.V. niet de auteur is van de bestreden beslissing.

De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsoverschrijding.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS